

ნუგზარ ზაზანაშვილი

წავა
წავა
წავა
წავა

ლ ე ქ ს ე ბ ი



გამოცემალობა ინტელექტუალური
თაღილისი

რედაქტორი
ნინო გურასპაული
დამკაბადონებელი
ვიოლა ჭულუში
გარეკანის დიზაინერი
თეონა ჭანიშვილი

ISBN 978-9941-31-280-9

© ნუგზარ ზაზანაშვილი, 2020
© გამომცემლობა „ინტელექტი“, 2020

წავა, წავა, წავა, წავა

* * *

Ճ. Ե.-Ն

Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա...
– Ռողօրորա Տար?
– Ձազաձա Յար.
– Ձազաձա Տար?
– Ձազաձ.

Ի՞ազա Ի՞ազա Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա...
Շերտավալեմա Թեդիւնինա,
Շերտավալեմա
Տազաց.

Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա Ի՞ազա
Ի՞ազա
Ի՞ազա
Ի՞ազա...
մանամձե Հո
Ի՞ւենս Ծագուսկամ,
մողուլուլեմ
յազաս.

ცეკვის დროა

კოვიდობის უამს
ჰესეს „ტრამალის მგელი“-დან

რამდენი ხანია არ მიცეკვია...

კარგი მოცეკვავე არასოდეს ვყოფილვარ –
პლასტიკურობა მაკლდა,
მაგრამ მელოდიას და რიტმს ვგრძნობდი
და სიამოვნებით ვეცეკვებოდი ხოლმე
ნელ ცეკვებს ახალგაზრდა
და არც ისე ახალგაზრდა ქალბატონებს.

როდის ვიცეკვე ბოლოს?
აღარც კი მახსოვს,
ალბათ, ასე ოცდახუთი წლის წინ...

მეოთხედი საუკუნეა არ მიცეკვია...

არადა, მიყვარდა ცეკვა, მინდოდა
კარგი მოცეკვავე გავმხდარიყავი,
საბავშვო ბალის დროიდან –
ვარანცოვზე, „მოდელების სახლის“
მესამე სართულზე რომ იყო მოწყობილი,

სადაც ყოველ დღე, თითო საათი,
წრეში წყვილ-წვილად ჩამდგარებს
ქართულს გვაცეკვებდნენ
4-5 წლის ბავშვებს.

ვერა, ვერ გავხდი კარგი მოცეკვავე...

მერე რა?! –
მაინც ვიცეკვებ! –

როგორც შემიძლია, ისე ვიცეკვებ,
მით უფრო – ახლა კარგი დროა საცეკვაოდ,
ზედგამოჭრილი დროა –
ეპილემია:
მთელი დღეები სახლში ვზივარ –

აი, ახლა ავდგები და
დავუვლი!

* * *

კოვიდობის უამს
აყვავებული ჭერამი

გამითენდა კიდევ ერთი დღე
დიდი მადლობა

ავდექი
ფარდა გადავწიე

კარგი დღეა
მზიანი
ოთახის ყვავილებსაც მოუწდება

დილის ჩაი
ჰიგიენა

გარეთ არ გახვიდეთო
მაგრამ უკვე მეოთხე დღეა
გარეთ ფეხი არ გამიდგამს
და დღეს უნდა გავიდე
ისე
გავისეირნო კარგ ამინდში ცოტა სნით
ჰაერი ჩავყლაპო

გამოვდივარ სადარბაზოდან და
მხვდება აყვავებული ჭერამი
40 წლის წინ კურკიდან თავისით
რომ აღმოცენდა
ელექტრობოძს მიტყუპებული
პირდაპირ ჩემი სადარბაზოს წინ

ერთი მოყვავილე ხე ყიფშიძის ქუჩაზე

მობერდა უკვე
ხმელი ტოტები მოემატა
ის კი მაინც ჯიუტად ყვავის
ყოველ წელს
მარტში
ოდნავ შესამჩნევ თეთრ
სიფრიფანა
შუქს
აკმევს

ამ შუქში ვჩერდები ცოტა ხნით
და მერე მივდივარ

* * *

კოვიდობის უამს
აბრაკადაბრა

სალამოს ბალი კიდევ სხვაა,
შეღამებულზე,
ლამპიონების დაბინდულ-მოყვითალო
შუქჟი...

ჩამოვჯექი.
გავაბოლე...
და ვხედავ 90-ს მიტანებულ ნაცნობ
პროფესორს – ვარჯიშობს, „დარბის“,
მორბენალივით ხელები მკლავებში მოუხრია
და ფეხებს მიაჩორიალებს,
მიბარბაცებს,
მთვრალივით მიბარბაცებს –
გეგონება, აი, ახლა წაიქცევაო...
ასე, აბარბაცდება და ჩამობარბაცდება
ბალის მოასფალტებულ ბილიკებზე...
სიკვდილს გაურბის...

ხასიათი გამიფუჭდა.
ამ დროს ორი პატარა ბიჭის კივილი გაისმა:
„აბრაკადაბრა, აბრაკადაბრა!“

(წეტავ, ვინ ასწავლა ეს სიტყვა?),
ერთ-ერთი ინტერპრეტირებს კიდეც –
„აბრაკა დაბრაკა, აბრაკა დაბრაკა“
და ასე, ძმაბიჭურად ხელიხელგადახვეული,
დადიან აქეთ-იქით...

ვბრუნდები სახლში და ლიფტთან გამოკრულ
განცხადებას ვამჩნევ:
„გარდაიცვალა ამირან ებრალიძე“...
ახალგაზრდებს არ ახსოვთ – ჩვენს დროს
დიდად პოპულარული საესტრადო
მომღერალი და საყვირზე დამკვრელი,
ვოკალურ-ინსტრუმენტულ ანსამბლ
„დიელოს“ ლიდერი...
ერთი „ორერა“ იყო და მეორე – „დიელო“...

და მართლაც –
აბრაკა დაბრაკა, აბრაკა დაბრაკა,
აბრაკა დაბრაკა, აბრაკა დაბრაკა

რა გინდ გადაგხდეთ, რა გინდ შეგემთხვეთ -
მორთეთ ნაძვის ხე,
საახალწლო ნაძვის ხე მორთეთ:
აიღეთ ფერადი ბურთები,
ვარსკვლავები,
ჩიტები
და მორთეთ ნაძვის ხე!

თუ ამის ფული არა გაქვთ,
იშოვეთ ერთი მწვანე ტოტი
და ორი ლურსმანი,
დაამაგრეთ ტოტი კედელზე
და შეაბით - რაც გაქვთ,
ოღონდ ფერადი:
ძველი ღილები
ან ძაფები
ან მოგონებები
ან რამე ასეთი

და ზედმეტ კითხვებს
ნუ დაუსვამთ
ნურც სხვას
და ნურც საკუთარ თავს -
უბრალოდ მორთეთ მწვანე ტოტი,
ერთი, პატარა, საახალწლო
მწვანე
ტოტი
მორთეთ...

* * *

როგორ მინდა – დავივიწყო!..
მახსენდება მაინც –
იყო, მაგრამ არა იყო,
მაგრამ იყო მაინც...

როგორ ვცდილობ – დავივიწყო! –
სუფთა დაფას რა სჯობს?!.
სიზმრად მოდის... აბა, სიზმრებს
რას მოარგებ ჩარჩოს!..

და ვგრძნობ –
ფუჭად ვწვალობ, ვიდრე
ვამჩნევ წერტილს ათვლის...
ერთი იმედიღა მრჩება –
ალცჰეიმერის მადლის!

ფოლაქების ძველი ყუთი

რამდენ მოგონებას იტევს
ფოლაქების ძველი ყუთი!..
თითქოს პატარა ვარ ისევ
და სასწაულ რამეს ვუცდი...

ცოლი მიხსნის:

– აი, ამ უაკეტს
არ უხდება ეს ღილები,
ეგებ სხვა ვიპოვო რამე
და რაღაცა შეიცვლება...

შემცერიან ლალი, ქარვა,
ფირუზი და „პერლამუტრი“:
მონუსული აქ აღარ ვარ...
ცოლი კიდევ დასტურს უცდის.

შეიცვლება ყველაფერი,
შენ ოღონდაც არ იდარდო...
არ იცვლება მხოლოდ ერთი –
ძველი ფოლაქების ჯადო.

განჯინა

სადაური სიტყვაა – „განჯინა“?

მახსოვს ჩვენი განჯინა – პატარა მღვიმე,
ძველი, პატარა სახლის პატარა ოთახის
კედელში.

ლოგინის რამე-რუმეს ინახავდა
განჯინაში დედა –
ლეიბებს, საბნებს, ბალიშებს
და მართლა მღვიმესავით მყუდრო იყო
განჯინა, მყუდრო და თბილი.

და მე ძალიან მიყვარდა ეს სიმყუდროვე –
მიყვარდა განჯინაში შემალვა
და კოტრიალი...
მთლად არ ბნელოდა –
სის თხელი კარები მჭიდროდ არ იხურებოდა
და ლრიჭოებიდან ყოველთვის აღწევდნენ
შუქის ზოლები...

განჯინა...
სიტყვალა დარჩა...
მყუდრო და თბილი სიტყვა –
„განჯინა“,
რომლის წარმომავლობის გარკვევასაც
ვცდილობ ახლა...

რისთვის ვცდილობ?..